

[ל. ויושע יי וכו'. מנהג רוב ככל ק"ק תימן יע"א שמתחילין נעימת השירה מפס' זה לפי שמכאן הוא עיקר הנס, ויש ספק לזה בספר הפרדס לרש"י סימן ה', ובמחזור ויטרי עמ' ש"ז, ע"י בארות יצחק להגר"י רצאבי ח"א עמ' קכא: א. אז ישיר וכו'. מנהג סופרי תימן בכל התיגאן וספרי התורה שמניחין בשיטה אחרונה ריוח אחד בלבד ולא שניים כבשאר השירה, והוא עפ"י הצורה שסידר רבינו הרמב"ם בחיבורו הל' ספר תורה סוף פ"ח. (ובדפוס הרמב"ם שינו המדפיסים כדרכם, וכבר צווחו רבים על זה). ולפי שפס' אחרון נשתנה בכתיבתו משאר השירה, נחלקו רבותינו קמאי ובתראי אם הוא מכלל השירה אם לאו, ואכמ"ל: כי גאה גאה. גאה בתרא בדגש קל. ובמסרת התאג מסיר הכא יד מלין בשירת הים משמשין לשון אוגירה, וסימנ[הון] גאה גאה, גאה גאה, ידמו פאבן, מי פמכה נאדר בקדש. ור"ל שבארבע תיבות בשירת הים באו בג"ד כפ"ת בראש תיבה דגושות אע"פ שהן אחר אוי"ה ומשרת, והן בכלל אוגירה. וענין 'אוגירה' נתבאר במחברת התיגאן (ראה מהדורת עמ' יא): ב. עזי וזמרת יה. כתב מהר"י קרח במרפא לשון על התרגום 'תקפי ותשבחתי, כאן צריך להטעים הפשטא, ועם לא יבין כורכין עוד דחילא: ונאנוהו. הוי"ו געי בכל סת"י, היפך הירושלמיים, והסכימו בזה בן אשר ובן נפתלי כיעויין במחברת הגדולה עמ' קטז, ובספר החילופים עמ' יא. וקריאת השוא נוטה לפתח. יפ"ה]:

הבאים אזוהיהם בים לא נשאר בהם עד אזוד ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם זמנה מימינם ומשמאלם ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים לישועה זה אלי ואנוהו יהוה איש מלזמנה יהוה

את הרקב ואת הפרשים לכל חיל פרעה הבאים אתריהם בים לא נשאר בהם עד אחר: ותבו מיא. וחפו ית רתפאי וית פרשיא. לכל משרית פרעה. דעלא פתריהון בימא, לא אשתאר פהון עד חד: כט ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה מימינם ומשמאלם: ובני ישראל. הליכו ביבשתא פגו ימא. ומיא להון שורין. מימינהון ומסמלהון: ויושע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: ופרק נ"י. פיומא ההוא. ית ישראל מידא דמצראי. וחזא ישראל ית מצראי על פיף ימא: לא וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: וחזא ישראל ית גבורת ידא רפתא.

דעבד נ"י פמצראי. ודחילו עמא מן קדם נ"י. והימינו פמימרא דנ"י, ובנביאות משה עבדיה: פ מו א אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: פכין שפח משה ובני ישראל. ית תשבחתא קדא קדם נ"י. ויאמרו למימר. נשפח ונודי קדם נ"י. ארי אתגאי על גינתניא וגיאותא דיליה היא, ססאי ורכביה, רמא בימא: ב עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו: אלהי אבי וארמנהו: תקפי ותשבחתי דחילא נ"י. אמר פמימריה ונהו לי לפריק. דין אהי ופני לי מקדש, אהא דאבחתני ואפלח קדמוהי: ג יהוה איש מלחמה יהוה שמו:

ד. מִרְפַּבַּת פִּרְעָה. המ"ם בפתח, וסתם מרכבה ארבעה סוסים (שם): [ו]. נֶאֱדָרִי. האלף בשוא נח, והיא יוצאה במבטא, וכן נֶאֱדָרִי דלקמן פס' יא. יפ"ה]: ז. וברב גֶּאוֹנֶךָ. השוא שתחת הנו"ן נע (שם): [יא. מי כמכה באלם. הב"י בדגש חזק: מי כמכה נאדר בקדש. כתב רבינו בתכלאל ע"ח ח"א דף צא וז"ל 'הכא"ף ראשונה דכמכה דגושה, כיון שסמוכה ליי'. דלא לשתמע ח"ו השם מיכה כמו שכתבו המדקדים ז"ל. יפ"ה]: יג. נחית בחסדך וכו', נהלת בעורך. נחית ונהלת, מתרגמינן 'דפרה' בשתייהן, כי פירוש אחד לשתייהן: [עם זו גאלת. תיבה זו נחלקו בה בן אשר ובן נפתלי, ודעת בן אשר דהגימ'ל בדגש, כמבואר בספר החילופים עמ' יא. ותיבה זו אינה בכלל אוגריה כיעוין במחברת הערבית עמ' יא. ומש"כ שם בעמ' יב דהקורא רשאי לקרות הגימ'ל כרצונו בדגש או ברפי, הנה אחר שכל התיגאן הקדמוניות הכריעו כדעת בן אשר הרי שיש לנהוג כמותן. יפ"ה]: יד. בְּעֵזְבָה. פילג בין בעלי הדקדוק בין בן אשר ובן נפתלי אם דגש אם רפי [ודעת בן אשר להרפות הב"י, וכבר כתב רבינו בשמו"א סי' כד 'דלעולם התיגאן בסברת בן אשר אולי. יפ"ה]:

שְׁמוֹ מִרְכַּבַּת פִּרְעָה וּזְיָלוֹ יִרְהוּ בָּיָם
 שְׁלֹשֵׁי טַבְעָו בָּיָם סוּף תִּהְיֶה יִכְסִימוּ יִרְדּוּ בַּמְצֹלֹת כְּמוֹ
 אֲבָן יִמְיִןךָ יְהוּהוּ נֶאֱדָרִי בְּכֹז
 יְהוּהוּ תִרְעֵץ אֹיֵב וּבְרַב גֶּאוֹנֶךָ תִּהְרַס
 קִמְיִךָ תִּשְׁלַח זֹרְנֶךָ יִאֲכַלְמוּ כִּקֶּשׁ
 אֶפְיִךָ נִעְרַמוּ מִיָּם וְנִצְבּוּ כְּמוֹ נֹד
 נְזִלִים קִפְאוּ תִהְמַת בַּלֵּב יָם
 אֹיֵב אֶרְדָּף אֲשִׁיגְךָ אֶזְלַק שְׁלָל תִּמְלֹאמוּ
 נִפְשֵׁי אֶרִיק זֹרְבֵי תוֹרֵשְׁמוּ יָדֵי נִשְׁפֹּת
 בְּרוּזֶךָ כִּסְמוּ יָם צִלְלוּ כְּעוֹפֹרֶת בַּמַּיִם
 אֲדִירִים מִי כִמְכָה בָּאֵלֶם יְהוּהוּ מִי
 כִּמְכָה נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ נֹרָא תִהְלֵת עֲשֵׂה
 פִּלָּא נְטִית יִמְיִןךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ נְזִית
 בַּזְּסוּדְךָ עִלְמוּ אוֹ נֶאֱלֵת נִהְלֵת בְּעֵזְבָה אֵל נוֹה

יִי מְרִי נִצְחָן קָרְבִּיאָ אֵי שְׁמִיָּה: ד מִרְפַּבַּת פִּרְעָה וְחִילוֹ יִרְהוּ בָּיָם
 וּמִבְּחַר שְׁלֹשֵׁי טַבְעָו בָּיָם סוּף: ה רְתִיבֵי פִרְעָה. וּמִשְׁרִיתִיָּה שְׁדֵי
 בְּיָמָא וּמִבְּחַר גִּיבְרוּהִי אֶטְבְּעוּ בְּיָמָא דְסוּף: ה תִּהְיֶה יִכְסִימוּ יִרְדּוּ
 בַּמְצֹלֹת כְּמוֹ אֲבָן: ו תִּהְיֶה יִכְסִימוּ יִרְדּוּ בַּמְצֹלֹת כְּמוֹ אֲבָן:
 ו יִמְיִןךָ יְהוּהוּ נֶאֱדָרִי בְּכֹז יְהוּהוּ תִרְעֵץ אֹיֵב: ז יִמְיִןךָ
 יִי. אֲדִירָא בְּחִילָא יִמְיִןךָ יִי תִבְרַת סְנֵאָה: ז וּבְרַב גֶּאוֹנֶךָ תִּהְרַס
 קִמְיִךָ תִּשְׁלַח זֹרְנֶךָ יִאֲכַלְמוּ כִּקֶּשׁ: וּבְסִגְיִ תִּקְפֹּךָ תִּפְרַתְנֹן לְדִקְמוּ עַל עֵמְךָ. שְׁלַחַת רְגִזְךָ
 שִׁיעִינֹן כְּנִירָא לְקִשָּׁא: ח וּבְרִוַח אֶפְיִךָ נִעְרַמוּ מִיָּם נִצְבּוּ כְּמוֹ נֹד נְזִלִים קִפְאוּ
 תִּהְיֶה יִכְסִימוּ: וּבְמִימַר פּוּמְךָ חִכְיָמוּ מִיָּא. קָמוּ כְּשׁוֹר אֶזְלִיאָ קָפוּ תִהְיֶה יִכְסִימוּ יִרְדּוּ בַּמְצֹלֹת כְּמוֹ אֲבָן:
 ט אָמַר אֹיֵב אֶרְדָּף אֲשִׁיגְךָ אֶזְלַק שְׁלָל תִּמְלֹאמוּ נִפְשֵׁי אֶרִיק חֲרָבֵי תוֹרֵשְׁמוּ
 יִדֵּי: י דִּהְוָה אָמַר סְנֵאָה. אֶרְדָּף אֲדִבִּיק אֶפְלִיג בְּזִתָּא. תִּסְבַּע מְנַהוֹן נִפְשֵׁי. אֶשְׁלוּף חֲרָבֵי תִשִּׁיעִינֹן
 יִדֵּי: י נִשְׁפֹּת בְּרוּזֶךָ כִּסְמוּ יָם צִלְלוּ כְּעוֹפֹרֶת בַּמַּיִם אֲדִירִים: יא אָמַרְתָּ בְּמִימְרֶךָ חֲפָא
 עֲלִיהוֹן יָמָא. אֶשְׁתַּקְעוּ פְּאָבְרָא בְּמִינִן תִּקְיִפִּין: יא מִיִּכְמֵכָה בָּאֵלֶם יְהוּהוּ מִי כִמְכָה
 נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ נֹרָא תִהְלֵת עֲשֵׂה פִּלָּא: יב לִית פֶּר מִנְךָ אֵת הוּא יָאָה יִי. לִית יָאָה יָאָה אֵת
 אֲדִיר בְּקִדְשָׁא דְחִיל תִּשְׁבְּחֹן עֲבִיד פְּרִישׁוֹן: יב נְטִית יִמְיִןךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: יג אֲרִימַת יִמְיִןךָ
 בְּלַעַתְנֹן אֶרְעָא: יג נְחִית בְּחִסְדֶּךָ עִסְוֹ נֶאֱלֵת נִהְלֵת בְּעֵזְבָה אֵלְנִוָּה קִדְשֶׁךָ:

ספ

ספ

ספ

קִדְשׁךָ

שְׁמַעוּ עָמִים יִרְגְּזוּן

זִזִּיל

אֲזִזִּי יִשְׁבִּי פִלְשֵׁת

אֲזִי נִבְהָלוּ אֱלוֹפֵי

אָדוּם

אֵילֵי מוֹאָב יֵאֲחַזְמוּ רַעַד

נִמְגֹו

כָּל יִשְׁבֵי כְנַעַן

תִּפְּל עֲלֵיהֶם אֵימַתָּה

וּפְאִזָּד

בְּגָדִל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֲבָן

עֵד

יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה

עֵד יַעֲבֹר עִם זֹו

קָנִית

תִּבְאָמוּ וְתִטְעֲמוּ בְהַר נִזְזִלְתֶּךָ

מִכּוֹן

לְשִׁבְתֶּךָ פַעֲלַת יְהוָה

מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנֹו

יֵדִיךָ

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֵד

כִּי

בֵּא סוּס פִּרְעֹה בִּרְכָבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בֵּים

וַיִּשָׁב יְהוָה עֲלֵהֶם

אֶת מִי הֵים

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם

דִּבְרָהִי בְּטַבּוֹתֶךָ לְעֵמָּא דְנָן דְּפִרְקַתְּמָא דְּבִרְהִי בְּתַקְפֶּךָ לְדִירָא דְּקִדְשֶׁךָ:

יֵד שְׁמַעוּ עָמִים יִרְגְּזוּן חֵיל אֲחִיו יִשְׁבֵי פִלְשֵׁת: שְׁמַעוּ עַמְמֵי־אֱלֹהִים

וְנַעֲנוּ דַחֲלָא אֲחַדְתַּנְנוּן לְדַהּוּוּ יִתְבִּין בְּפִלְשֵׁת: מִן אֲזִי נִבְהָלוּ אֱלוֹפֵי

אָדוּם אֵילֵי מוֹאָב יֵאֲחַזְמוּ רַעַד נִמְגֹו כָּל יִשְׁבֵי כְנַעַן: בְּכִין

אֶתְבְּהִילוּ רַבְרָבֵי אָדוּם. תְּקִיפֵי מוֹאָב. אֲחַדְנָנוּן רְתִיתָא. אֲתַבְּרוּן כָּל דְּהוּוּ

יִתְבִּין בְּכַנְעָן: מִן תִּפְּל עֲלֵיהֶם אֵימַתָּה וּפְחַד בְּגָדִל זְרוּעֶךָ

יִדְמוּ כְּאֲבָן עַד־יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עִמָּךְ קָנִית: תִּפְּל

עֲלֵיהוֹן אֵימַתָּא וְדַחֲלָתָא. בְּסַגִּי תַקְפֶּךָ יִשְׁתַּקֵּן כְּאֲבָנָא. עַד דִּיעֲבַר עִמָּךְ

יֵי יִת אֲרַנּוֹנָא. עַד דִּיעֲבַר אֲעֵמָּא דְנָן דְּפִרְקַתְּמָא יִת יִרְדְּנָא: יִי תִבְאָמוּ

וְתִטְעֲמוּ בְּהַר נִזְזִלְתֶּךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתֶּךָ פַעֲלַת יְהוָה מִקְדָּשׁ

אֲדֹנָי כּוֹנְנֹו יֵדִיךָ: תַעֲזִילְנוּן וְתִשְׁרִינוּן בְּטוּרָא דְאַחַסְנַתְךָ. אֲתַר לְבֵית שְׁכִינְתֶּךָ. אֶתְקִינְתָּא יֵי.

מִקְדָּשָׁא אֲעֵי אֶתְקִינְתָּא יֵדֶךָ: יִי יְהוָה וְיִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֵד: יֵי מַלְכוּתִיהָ לְעֹלָמָא וְלְעֹלְמֵי עֹלְמֵי־אֱלֹהִים:

יִי כִי בֵּא סוּס פִּרְעֹה בִּרְכָבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בֵּיִם וַיִּשָׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת־מֵי הַיָּם וּבְנֵי

יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם: אָרִי עָלוּ סוּסוֹת פִּרְעוֹה. בְּרַתְכוּהִי וּבְפִרְשׁוֹהִי בְּיָמָא.

וְאֵתִיב יֵי. עֲלֵיהוֹן יִת מִי יָמָא. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִיבֹשָׁתָא בְּגוּ יָמָא:

טז. תפל עליהם אימתה ופחד. תרגומו 'תפול' כלשון המקרא, כי הפחד מעצמו נפל עליהם מכח האותות שראו, ואינו דרך בקשה. ותדע [הוא לשון רציה. יפה] שאפילו בתיבת 'אחזמו רעד' תרגם 'אחדינון', וזה לך האות דלאו לשון בקשה הוא: ידמו. שרשו דמם מן הכפולים, והיה ראוי ידמו בקמץ. והקלו המלה, כי הדגש שהוא בפ"א הפעל להכיר כי הוא לשון נפעל. ולכן סמכו על המבין והקלו המלה כמנהג (מהרי"ב): [עם זו. תיבת 'זו' בטפחא. ר"ח קרח (וכ"ה) בתיגאן של בניה הסופר ובנו הר"ד ועוד אחרים. אך לפחות בעשר תיגאן אחרים מהם בני למעלה מת"ק שנים, ראיתי שעשו הטפחא בתיבת 'יעבר', וכ"ה בכתב יד קדשו של מהרי"ץ בתכלאל ע"ח, ובכתיבת נכדו הרב דוד, ובכתר לניגרגר, ועוד. ובקהילותינו יע"א יש הנוהגים כך ויש הנוהגים כך, ושני המנהגים עיקר ויש להם על מה שיסמכו, והיכא דנהוג נהוג. יפה]: יח. 'יי' ימלך לעולם ועד. תרגומו 'יי' מלכותיה לעלמא ולעלמי עלמא. וכ' מהרי"ץ בע"ח ח"א דף סט ע"א וז"ל, 'ולא גרסינון קאים, ושפת יתר הוא, וכן הוא בכל תרגומין קדמוניות שלנו'. יפה]: יעד. הו"ו בקמץ בכל התיגאן. ר"ח קרח (לאפוקי מדברי רש"י והראב"ע שכתבו שהו"ו בפתח. יפה): יט. כי בא סוס וכו'. אע"פ שהרבה מקהילותינו יע"א נוהגים בתפילה לקרות פסוק זה בנעימה פשוטה, הנה בקריאת התורה נהגו הכל לקרות גם פסוק זה כנעימת השירה. ויש להאריך בזה אלא שאין כאן מקומו. יפה]:

לפוף

לפופות

עדיעבר עסז

כ וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֲחֹת אַהֲרֹן אֶת־
הַתֶּף בְּיָדָהּ וַתַּעֲאֹן כָּל־הַנְּשִׁים אֲחֵרֶיהָ בְּתַפִּים
וּבְמַחְלָתַיִם׃ וַנְּסִיבַת מִרְיָם נְבִיאָתָא. אַחֲתִיהָ דְאַהֲרֹן. יַת
תּוֹפָא בְּיָדָהּ. וַנִּפְקָא כָּל נְשִׂיא בְּתַרְהָא גְּ בַתּוֹפִין וּבַחֲנֻגִין׃
כא וַתַּעֲזֹן לָהֶם מִרְיָם שִׁירוֹ לַיהוָה בַּיְגָאָה גְּאָה
סוּם וְרָכְבוּ רָמָה בַּיָּם׃ וּמַעֲנִיא לַהוֹן מִרְיָם. שְׂבַחו
וְאוֹדוּ קָדָם יְיָ אֲרִי אֲתַגְּאִי עַל גְּיוֹתַנְיָא וְגִיאֹתָא דִּילִיהָ הִיא גְּ
סְסִיא וְרָכְבִּיהָ רָמָא בַּיָּמָא׃ ס כב וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת־
יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיַּעֲזֹן אֶל־מֶדֶבְרֵי־שׁוּר וַיִּלְכְּוּ
שְׁלֹשַׁת־יָמִים בַּמֶּדְבָּר וְלֹא־מָצְאוּ מַיִם׃ וְאַטִּיל מֹשֶׁה
יַת יִשְׂרָאֵל מִיָּמָא דְסוּף. וַנִּפְקוּ לְמַדְבְּרָא דְחַגְרָא. וְאַזְלוּ תַלְתָּה
יוֹמִין גְּ בַּמִּדְבָּרָא וְלֹא אֲשַׁבְּחוּ מַיָּא׃ כג וַיָּבֹאוּ מִרְתְּהָ וְלֹא
יָכְלוּ לְשִׁתֵּי מַיִם בַּמֶּדְבָּר כִּי מָרִים הָיָה עֲלֵיהֶן
קָרָא שְׂמֵהּ מְרָה׃ וְאַתּוּ לְמַרְהָ. וְלֹא יָכִילוּ. לְמִשְׁתֵּי מַיָּא
מְרָה. אֲרִי מְרִירִין אֲנַנְן גְּ עַל בֵּין קָרָא שְׂמֵהּ מְרָה׃ כד וַיִּלְכְּוּ
הָעָם עַל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר מַה־נַּשְׁתַּחֲוֶה׃ וְאַתְרַעֲמוּ עִמָּא גְּ
עַל מֹשֶׁה לְמִימַר מָא נִשְׁתִּי׃ כה וַיַּצַּעַק אֶל־יְהוָה וַיֹּרְהוּ
יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַח אֶל־הַפְּיֹם וַיִּמְתְּקוּ הַפְּיֹם שֵׁם
שֵׁם לֹו חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסְחָו׃ וַצִּלִּי קָדָם יְיָ.
וְאַלְפִּיהָ יְיָ אַעֲזָא. וּרְמָא לְמַיָּא. וּבְסִימוּ מַיָּא. תַּמְן גְּזוּר לִיהָ גְּ

ותקוזו מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים אזוריה בתפים ובמזלות ותעזן להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים

ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים ויבאו מרתה ולא יכלו לשתת מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה וילנו העם על משה לאמר מה נשתה ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסחו ויאמר אם שמוע תשמע לקול יהוה אלהיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המזלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך ויבאו אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויזנו שם על המים ויסעו מאילם ויבאו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בזמשה עשר יום לזודש

חלק הרקדוק

[כה. וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם. הוֹיָו גַּעֲי. ר"ח קרח]:

קנים ודין ותמן נסייה: כו וַיֹּאמֶר אִם־שָׁמוּעַ תִּשְׁמָע לְקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִישָׁר
בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל־חֻקָּיו כָּל־הַפְּחֻלָּה אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי
בַּמִּצְרַיִם לֹא־אֲשִׁים עָלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֶיךָ׃ וַאֲמַר אִם קַפְּלָא תְקַפִּיל. לְמִימַרָא דְיְיָ
אַהֲרֹן. וּדְכַשֵּׁר קְדַמוּהִי תַעֲבִיד. וּתַצִּית לְפַקוּדוּהִי. וְתַטֵּר כָּל קְיִמוּהִי. כָּל מַרְעִין. דְּשׁוּיִתִּי בַּמִּצְרַיִם
לֹא אֲשׁוּיְנוּן עֲלֶךָ. אֲרִי אֲנָא יְיָ אֶסְךָ׃ ס (חמישי) כז וַיָּבֹאוּ אֵילְמָה וְשֵׁם שְׁתֵּי עֶשְׂרֵה
עֵינֹת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ־שָׁם עַל־הַפְּיֹם׃ וְאַתּוּ לְאֵילִם. וְתַמְן. תְּרִי עֶסֶר. מִבּוּעִין
דְּמִיִּין וְשִׁבְעִין דְּקָלִין גְּ וַשְׂרוּ תַמְן עַל מַיָּא׃ טז וַיִּסַּע מֹשֶׁה וַיִּבְּאוּ כָּל־עֲדַת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶדֶבְרֵי־סִין אֲשֶׁר בֵּין־אֵילִם וּבֵין סִינִי בְּחַמְשָׁה עֶשְׂרִי־יּוֹם לַחֲדָשׁ